

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti O., a. s., B., právne zastúpenej advokátkou JUDr. Š. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti O., a. s., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2011 doručená sťažnosť spoločnosti O., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 32 Cb 22/06-348 z 9. decembra 2008 bola vyslovená neplatnosť zmluvy o úvere, ako aj ďalších zmlúv uzavretých medzi ... samosprávnym krajom ako žalobcom v konaní a sťažovateľkou ako žalovanou. Rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 61/2009-372 z 2. februára 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie 9. apríla 2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením sp. zn. 5 Obdo 20/2010 z 31. augusta 2010 rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Cob 61/2009-372 z 2. februára 2010 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Obdo 20/2010 z 31. augusta 2010 najvyšší súd uviedol, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou sťažovateľky, ktorá sa týkala zmeny zákonnej sudkyne JUDr. G. B., z jeho rozhodnutia a ani z obsahu spisu nemožno zistiť, prečo bola zákonná sudkyňa zmenená, a preto je zrejmé, že krajský súd dôvod zmeny zákonného sudcu vôbec nezisťoval, čím odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Táto vada je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010, ktorým rozsudok okresného súdu znova potvrdil. Doplnil dokazovanie rozvrhom práce okresného súdu na rok 2008, ktorý platil ku dňu rozhodovania vo veci (9. decembra 2008), z ktorého zistil, že vo veci sťažovateľky sa stala zákonnou sudkyňou (od 15. mája 2008) JUDr. M. B. (ktorá vo veci aj rozhodla) z dôvodu preloženia JUDr. L. P. na Okresný súd Pezinok. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že vo veci konal a rozhodol zákonný sudca a námietka sťažovateľky, podľa ktorej vo veci konala a rozhodla nezákonná sudkyňa, je irelevantná. Vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam uvedeným v odvolaní sťažovateľky odkázal krajský súd na svoje skoršie rozhodnutie.

Proti rozsudku krajského soudu č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010 podala sťažovateľka 1. marca 2011 dovolanie, ktoré odôvodnila najmä tým, že tento rozsudok je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a svojvoľný, neodstránil žiadnu vadu prvostupňového konania, s námietkou, že vo veci rozhodol nezákonný sudca, sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal, iba formálne použil rozvrh práce a konštatoval, že v konaní bol pravdepodobne stanovený ďalší, odporcovi neznámi zákonný sudca. Navyše krajský súd iba formálne odkázal na dôvody svojho skoršieho rozhodnutia, ktoré bolo rovnako nedostatočne, nesprávne a arbitrárne odôvodnené. Sťažovateľka dovolanie podala s poukazom na § 237 písm. f) a g) OSP.

Napriek tomu, že sťažovateľka podala proti rozsudku krajského soudu č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010 dovolanie, z opatrnosti podala aj sťažnosť ústavnému súdu, ktorou navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru rozsudkom krajského soudu č. k. 2 Cob 323/2010-419 zo 7. decembra 2010, rozsudok krajského soudu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského soudu č. k. 2 Cob 323/201-419 zo 7. decembra 2010 nadobudol právoplatnosť 3. februára 2011.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného soudu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd konštatuje, že nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z ustanovenia § 237 písm. f) a g) OSP.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (mutatis mutandis I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Keďže sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011